

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 9 A 13/2012 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I.****Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti**

[1] Žalobce se žalobou ze dne 5. 1. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 18. 11. 2011, č.j. ČTÚ-79 359/2011-603, kterým bylo potvrzeno usnesení žalovaného ze dne 22. 6. 2011, č.j. ČTÚ-9 830/2011-633/XII.vyř. – HoL, jímž bylo zastaveno řízení ve sporu vedeném na základě návrhu žalobce proti společnosti Telefónica Czech Republic, a.s.

[2] Podáním žaloby vznikla žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek za řízení ve výši 3.000 Kč splatný s podáním žaloby. Protože žalobce poplatek nezaplatil, vyzval jej Městský soud usnesením ze dne 29. 5. 2012 k jeho úhradě a poučil jej o možnosti požádat soud o osvobození od soudních poplatků, pokud mu majetkové poměry nedovolují soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplatit. Žádostí ze dne 22. 6. 2012 požádal žalobce o osvobození od soudních poplatků, kterou odůvodnil naprostým nedostatkem finančních prostředků.

[3] Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 1. 2013, č.j. 9 A 13/2012 – 24, nepřiznal žalobci osvobození od soudních poplatků. Toto usnesení žalobce napadl kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 7. 5. 2013, č. j. 4 As 41/2013 – 17.

[4] Městský soud v Praze žalobce opětovně vyzval ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku přípisem ze dne 4. 11. 2013, č. j. 9 A 13/2012 – 42. Současně ho poučil o následcích nezaplacení soudního poplatku. Podáním ze dne 16. 11. 2013 žalobce požádal o prodloužení lhůty k zaplacení poplatku o několik měsíců.

[5] Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 11. 2013, č. j. 9 A 13/2012 – 46, řízení zastavil. V odůvodnění popsal průběh soudního řízení a uvedl, že podání ze dne 16. 11. 2013 nepředstavuje novou žádost o přiznání osvobození od soudního poplatku, neboť žalobce požadoval pouze prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tato žádost nemůže být rovněž považována za žádost o posečkání s úhradou poplatku v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť tento institut nemůže být v případě, kdy poplatková povinnost vznikla samotným podáním návrhu jako v daném případě, uplatněn, protože zákon o soudních poplatcích stanoví jednoznačný následek v podobě zastavení řízení. Soud byl přesvědčen, že nebyly splněny podmínky podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), protože žalobce nesdělil žádné skutečnosti osvědčující nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by mu mohla vzniknout újma a ani nespécifikoval samotné nebezpečí z prodlení. Samotnou skutečnost, že řízení bude zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, za takovou újmu podle soudu považovat nelze, neboť se jedná o zákonem předvídaný důsledek nezaplacení soudního poplatku. S ohledem na to, že žalobce před městským soudem vede řadu sporů, z nichž je zřejmé, jaké jsou jeho majetkové poměry, lze dovodit, že žalobce by nemohl v dohledné době soudní poplatek zaplatit ani v případě prodloužení lhůty. Soud nepovažoval za pravděpodobné, aby správní orgány poskytly žalobci příspěvek k vedení několika stovek soudních sporů. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku v dané věci postavil na jisto, že žalobce je povinen soudní poplatek zaplatit, měl si být žalobce této skutečnosti vědom. Podávání žádostí o posečkání s úhradou soudního poplatku žalobcem je městskému soudu známo, neboť tak v poslední době činí s ohledem na to, že městský soud přestal žalobce osvobozovat od placení soudních poplatků. Tyto žádosti městský soud hodnotí stejně jako předchozí žádosti o přiznání osvobození od soudních poplatků jako zneužívání práva s cílem domoci se věcného projednání žalob na náklady státu. Žádost ze dne 16. 11. 2013 proto nepovažuje soud za vážně myšlenou, ale za úkon, s jehož pomocí žalobce usiluje o vyhnutí se poplatkové povinnosti. Protože žalobce přes výzvu soudu poplatek nezaplatil, rozhodl soud o zastavení řízení. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu rovněž městský soud nepovažoval za nutné, aby rozhodoval samostatným výrokem o žádosti žalobce ze dne 16. 11. 2013.

[6] Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 9 A 13/2012 – 46, žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností ze dne 13. 1. 2014, ve které tvrdí, že městský soud nemohl odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 22/2010. Stěžovatel zdůrazňoval, že v nyní posuzované věci se spor týká Českého telekomunikačního úřadu, proto nelze na něj vztáhnout či akceptovat závěry týkající se jeho sporů s Českou advokátní komorou. Odůvodnění napadeného usnesení stěžovatel nepovažuje za řádné, protože se městský soud nezabýval úvahou o zjevné bezúspěšnosti návrhu, a to i kdyby soud opsal celou žalobu a napadený akt. Městský soud není v dané věci nestranný, neboť opomněl vypořádat se s žalobní argumentací a nepochopil předmět sporu. Stěžovatel vytýkal městskému soudu,

pokračování

že jej „nálepkuje“, přičemž nemůže vycházet z předcházejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť i ten stěžovatel považuje za nezákonný. Pokud městský soud chtěl odkázat na nějaký judikát, měl tento postup stěžovateli náležitě vysvětlit. Zabránit vydání napadeného usnesení mělo podle stěžovatele i to, že se vede řízení o totožné právní otázce před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel v neposlední řadě nesouhlasil s judikaturou správních soudů týkající se posouzení „libovůle účastníků řízení ve veřejnoprávních vztazích a třeba i před soudem“. Určenou soudcovskou lhůtu v předmětné věci nepovažoval stěžovatel za přiměřenou okolnostem případu. Soud nadto nesprávně směšuje poplatek za úkon a poplatek za návrh na zahájení řízení. Stěžovatel nemá možnost v krátké době získat úvěr, neboť je osobou v hmotné nouzi. Věc měla být předložena k Ústavnímu soudu, neboť zákon o soudních poplatcích je protiústavní, zvláště když tento zákon nezná dodatečnou lhůtu, ani náhradní. Stěžovatel proto požadoval zrušení napadeného usnesení Městského soudu v Praze.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná.

[9] Nejvyšší správní soud v posuzované věci nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani netrval na zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž bylo řízení zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení advokátem znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 66/2012 - 22).

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Stěžovatel sice své kasační námitky nepodřadil pod žádný ze zákonem stanovených důvodů, protože však napadeným usnesením došlo k zastavení řízení, připadá v úvahu pouze důvod nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Namítá-li stěžovatel, že stanovená lhůta sedmi dnů k zaplacení soudního poplatku je nepřiměřeně krátká, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 – 73) vyplývá, že za příliš krátké lhůty pro uhrazení soudního poplatku za podání žaloby ve správním soudnictví mohou být považovány pouze lhůty výrazně kratší než stěžovatelem rozporovaná sedmidenní lhůta, například lhůta třídnenní. Je třeba zdůraznit, že v této věci se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za správní žalobu byl splatný již dnem jejího podání. Stěžovatel poplatek při podání žaloby neuhradil, soud ho tedy vyzval ke splnění této povinnosti v náhradní lhůtě, po zamítnutí jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků mu pak poskytl ještě jednu dodatečnou lhůtu k zaplacení soudního poplatku. V této věci tedy nelze hodnotit toliko samotnou délku lhůty, nýbrž i faktický časový odstup mezi doručením první výzvy k zaplacení

soudního poplatku dne 11. 6. 2012 a dnem právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení tohoto poplatku. Posledním dnem, kdy je účastník řízení oprávněn zaplatit soudní poplatek, je den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 41). Stěžovatel tak měl k zaplacení soudního poplatku za podání správní žaloby od první výzvy fakticky lhůtu o délce více než jeden rok, neboť napadené usnesení nabylo právní moci dne 6. 1. 2014. I kdyby Nejvyšší správní soud počátek této lhůty vázal k doručení druhé výzvy k zaplacení soudního poplatku dne 11. 11. 2013, i tak měl stěžovatel skoro 2 měsíce k zaplacení soudního poplatku, což Nejvyšší správní soud nepovažuje za nepřiměřené. Lhůta není nepřiměřeně krátká ani s ohledem na to, že stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků. Nejvyšší správní soud nevidí důvod k tomu, aby méně majetným žalobcům byly obecně ukládány delší lhůty k zaplacení soudního poplatku než žalobcům ostatním. Ani z kasační stížnosti ostatně nevyplývá, že by jiná lhůta pro zaplacení soudního poplatku mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti soudní poplatek zaplatit. Nelze tedy stěžovateli přisvědčit v tom, že by poskytnutá lhůta byla příliš krátká, ani že by městský soud zastavil řízení o stěžovatelově žalobě předčasně.

[13] Stěžovatel rovněž namítal, že městský soud nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel zneužívá svých procesních práv. V tomto směru Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudů svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11, rozsudek ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66). Stejný názor projevil zdejší soud i v případě nyní posuzované věci, kdy svým rozsudkem ze dne 7. 5. 2013, č. j. 4 As 41/2013 – 17, rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení, kterým městský soud stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků v tomto řízení. Za situace, kdy se nezměnil jak skutkový, tak právní stav věci, nemá Nejvyšší správní soud žádný důvod svou ustálenou judikaturu změnit a potvrzuje správnost závěru městského soudu o tom, že stěžovatel svá práva uplatňuje zjevně šikanózním způsobem, veden snahou nikoli o meritorní řešení sporu, nýbrž o samotné vedení sporu.

[14] V dané věci je přitom nutno zdůraznit, že předmětem posouzení a hodnocení zdejšího soudu není a nemůže již být zákonnost rozhodnutí o neosvobození od soudních poplatků městským soudem. Proti tomuto rozhodnutí bylo možno podat samostatnou kasační stížnost, což stěžovatel, ač neúspěšně, také učinil. Z tohoto důvodu je nutno všechny námitky směřující proti usnesení, kterým městský soud stěžovateli nepřiznal dobrodiní osvobození od soudních poplatků, považovat za směřující proti věci již rozhodnuté [§ 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.], přičemž soud stěžovatele odkazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2013, č. j. 4 As 41/2013 – 17, které totožnou argumentaci stěžovatele obsírně vyvrací. Na této skutečnosti nemůže změnit ani to, že ve věci sp. zn. 3 As 125/2012 byla rozšířenému senátu zdejšího soudu předložena otázka zpochybňující přípustnost kasační stížnosti proti usnesení městského soudu o neosvobození od soudních poplatků. Teprve případně opačné rozhodnutí rozšířeného senátu může dosavadní judikaturu změnit.

[15] Stejně je pro posouzení věci irrelevantní, jestli se na osvobození stěžovatele od placení soudních poplatků vztahují početná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde žalovaným orgánem byla Česká advokátní komora, či nikoli, neboť předmětem kasační stížnosti je posouzení toho, zda městský soud řízení správně zastavil.

[16] K dalším obtížně uchopitelným námitkám stěžovatele, které se pouze okrajově týkají předmětu věci, lze souhrnně konstatovat, že žádná z nich není způsobilá zpochybnit věcnou správnost a zákonnost napadeného usnesení, neboť námitky směřují proti údajnému znevažování

pokračování

stěžovatele, proti nedostatečnému uchopení celého případu, proti postupu městského soudu v jiných řízeních, proti použití judikatury Nejvyššího správního soudu nebo proti platné legislativní úpravě. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by se městský soud dopustil v předcházejícím řízení jakýchkoli machinací.

[17] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že městský soud nepochybil, pokud řízení o žalobě stěžovatele zastavil. Rozhodnutí městského soudu o neosvobození stěžovatele od soudních poplatků bylo zákonné a správné. Stěžovatel byl řádně a opakovaně vyzván k zaplacení soudního poplatku a byla mu stanovena přiměřená lhůta k jeho zaplacení; během této náhradní lhůty ovšem soudní poplatek nezaplatil a neučinil tak ani později, do doby, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení. Současně relevantním způsobem nedoložil, že by v jeho případě existovaly podmínky pro prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku.

[18] Městský soud zcela vyčerpávajícím způsobem objasnil, proč napadeným usnesením řízení zastavil, poukázal na všechna relevantní zákonná ustanovení, která na věc dopadají a řádně je na věc aplikoval. Z usnesení městského soudu je patrné, že jiný postup než zastavení řízení nebyl v nynější věci možný, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. března 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu